

Hamburg

Het bleek ijskoud toen ik vanuit de hotelfoyer naar buiten wankelde. Ik liep naar de stoeprand en wenkte een taxi, opeens hevig verlangend naar huis en een warm bed. Ik was te lang blijven hangen en had ook teveel gedronken. Die verrekte Duitser! Dieter Hoffmann, vermeldde het visitekaartje dat hij me vandaag op de beurs gegeven had. Na afloop had ik besloten met hem nog een afzakkertje te nemen in de bar van diens hotel. Wat een vergissing!

“Duitsland is ontegenzeggelijk het belangrijkste land van Europa!”, declameerde Dieter na een flinke slok bier.

“Hoezo?” We hadden het gehad over de verschillen tussen Nederland en Duitsland en dit was een onverwachte wending in het gesprek.

“Ga maar na”, zei Dieter, die er goed voor ging zitten, “wij verschillen namelijk op één essentieel punt van onze tegenstrevers: de Engelsen, Fransen en, vooruit, de Russen!” *Dat zij de Tweede Wereldoorlog hebben gewonnen en jullie niet?* Ik slikte deze oprisping weg samen met een teug whisky.

“Rusland, Engeland, Frankrijk”, vervolgde Dieter, op zijn vingers aftellend, “Ze zijn allemaal genoemd naar één volk. De Russen, de Angelen en de Franken; heel simpel. Maar dat geldt niet voor ons!”

“Hoezo, jullie heten toch gewoon Duitsers?”

Dieter hief een vinger, “Fout, mijn vriend! Want volgens de Engelsen zijn we de Germanen en voor de Fransen de Allemannen. *Allemagne*, weet je? En we worden óók Pruisen of zelfs Saksen genoemd...”

“En niet Duitsers?”, vroeg ik toonloos. Het gespreksonderwerp en Hoffmann’s arrogante toontje begonnen me te irriteren.

“Ja ook, maar dat is geen volkerennaam! Want *Duitser* stamt af van het Hooggermaanse woord voor *volk*!”

Ik keek hem blijkbaar te lang met een lege blik aan, want hij vervolgde; “Een verzamelnaam!” Hij grinnikte, “Wij Duitsers zijn dus niet zomaar een volk, zoals al onze tegenstrevers; we zijn hèt volk! En dus het belangrijkste!”

“Echt?” Ik wist niets eens waar ik moest beginnen bij het afbranden van deze belachelijke redenatie. Maar omdat deze opgeblazen Duitser me stoorde en ik teveel gedronken had, flapte ik er plotsklaps uit dat zijn theorie veel leek op die over *Das Herrenvolk* en de *Ariërs*. Toegegeven; misschien liet ik zelfs de term *Übermensch* vallen.

En toen ontaardde de boel al snel vreselijk, helaas. Ik kan het niet meer precies reconstrueren, maar de scène eindigde ermee dat ik, nadat ik van mijn kruk was opgesprongen en al wegliep, riep: “Zeg maar niets meer over je kutland, rotmof. Want ik wil er nog niet dood worden gevonden!”

Eindelijk kwam een taxi voorrijden. Goddank, dacht ik, me opeens gesloopt voelend. Ik opende het portier en liet me op de achterbank vallen.

“Goedenavond”, begroette de chauffeur achterom kijkend, “Waarheen?”

Ik was zelfs te vermoeid om uit te leggen waar ik woonde en viste een visitekaartje uit mijn binnenzak. “Hierheen”, gromde ik toen ik het hem gaf. Ik sloot mijn ogen en had helaas niet door dat de chauffeur verbaasd het adres las van ene Hoffmann uit Hamburg.

“Meen je dat nou?”, hoorde ik nog net, al balancerend op de rand van de slaap.

“Rij nou maar!”